

2

Mimořádně, jmenuju se Rudy.

Neznáme se náhodou? Takový dub kousek od školy? Velký, ale zase ne moc? V létě vrhám příjemný stín a na podzim se krásně zbarvím?

Jsem hrdý na to, že jsem dub červený, jinak také *Quercus rubra*. Duby červené u nás v Severní Americe patří mezi nejběžnější stromy. Jen v naší čtvrti jsou nás stovky

a stovky a jako pilné pletačky vplétáme své kořeny do hlíny.

Mám zvrásněnou, červenošedivou kůru, tuhé listy se špičatými lalůčky, tvrdohlavé, pátravé kořeny a na podzim tu nejlepší barvu v ulici. Moje jméno ji ani zdaleka nevystihuje jaký jsem. Když přijde říjen, vypadám, jako bych hořel. Je zázrak, že mě vždycky na podzim hasiči celého nezlijí hadicí.

Možná vás překvapí, že všechny duby červené se jmenují Rudy.

A všechny javory cukrové se jmenují Cukr. A třeba všechny břízy bradavičnaté zase Bradavice. A cypřiše se jmenují Cypřiš.

Tak to ve světě stromů chodí.

Nepotřebujeme spoustu jmen, abychom se navzájem poznali.

Představte si třídu, kde se všechny děti jmenují třeba Hugo. Jak by chudák paní učitelka ráno dělala docházku!

Ještě že stromy do školy nechodí.

Jistě, výjimka potvrzuje pravidlo. Kdesi v Los Angeles je palma, která trvá na tom, aby se jí říkalo Karma, ale v Kalifornii je možné všechno.

3

Přátelé mi říkají Rudy a ty mi tak můžeš říkat taky. Ale lidi z naší čtvrti mi už léta letoucí říkají „strom naděje“.

To má svůj důvod a ten důvod pochází z dávných dob, kdy jsem byl jen maličkaté semínko a myslel jsem si, kdovíco ze mě nebude.

Je to dlouhý příběh.

Každý rok prvního května se scházejí lidé z celého města a kráslí mě kousky papíru,

štítky, útržky látky, ústřižky příze a tu a tam i nějakou tou ponožkou. Za každou takovou ozdobou je přání, naděje, touha.

Je jedno, jestli své přání přehodí přes větev, jen tak ho zavěsí, nebo uvážou hezky na mašličku. Všichni přitom doufají v něco lepšího.

Stromy naděje mají dlouhou a ctihodnou historii, trvající stovky let. Mnoho jich roste v Irsku, tam jsou to obyčejně hlohy a někdy také jasany. Ale stromy, jako jsem já, najdete po celém světě.

Lidé jsou většinou laskaví, když za mnou přijdou. Chápou, že když uzlík příliš utáhnou, nemůžu pořádně růst. K mým čerstvě vyrašeným lístkům se chovají ohleduplně a na odhalené kořeny jsou opatrní.

Když takový člověk napíše své přání na hadřík nebo kousek papíru, přiváže mi ho na větev. Zpravidla to přání i nahlas zašeptá.

Na prvního máje je to tradice, ale lidé za mnou chodí po celý rok.

Propáníčka, co já už všechno slyšel:

Přál bych si létající skateboard.

Přála bych si svět bez válek.

*Přála bych si, aby celý týden nebyly
na nebi mraky.*

Přál bych si tu největší čokoládu na světě.

*Přál bych si jedničku z písemky
ze zeměpisu.*

Přála bych si, aby paní učitelka

Gentoriniová

nebyla po ránu tak mrzutá.

Přál bych si, aby můj písčomil uměl mluvit.

Přál bych si, aby se táta uzdravil.

Přála bych si, abych neměla tolik hlad.

Přál bych si, abych nebyl tak sám.

Přála bych si vědět, co si mám přát.

Spousta přání. Parádních i praštěných,
sobeckých i soucitných.

Je to pro mě čest, že mým starým údům
všechna ta přání svěřují. Přestože prvního
máje k večeru vypadám, jako by na mě někdo
vysypal obrovitý odpadkový koš.